

Tonijs Pārsons

Atklātais noslēpums

Atbrīvošanās ir tieša, vienkārša un dabiska kā elpošana. Daudzi tai uzdursies, bet ātri aizšļūks atpakaļ pie tā, kas viņiem šķiet zināms un paveicams. Tomēr ir arī tādi, kuros šis aicinājums atbalsosies. Viņi pēkšņi ieraudzīs visu jaunā gaismā un būs gatavi atmet jebkādus meklējumus, pat tā meklējumus, ko viņi sauca par apgaismību.

© 1995, Open Secret Publishing. <http://www.theopensecret.com>; <http://www.holybooks.com/wp-content/uploads/The-Open-Secret-by-Tony-Parson.pdf>

© No angļu valodas tulkojis Somnambuls, 2012.

SATURS

Ievads.....	3
Konteksts.....	3
Nekādu sasniegumu.....	4
Neviens nekļūst apgaismots.....	4
Laiks.....	5
Gaidas un mērķis.....	5
Parks.....	7
Klātbūtne.....	8
Izvēle bez izvēles.....	10
Mana pasaule.....	10
Prāta un ķermeņa nāve.....	11
Abstrakcija.....	11
Bailes.....	12
Vaina.....	12
Domāšana.....	13
Attiecības.....	13
Es neesmu.....	14
Es esmu.....	14
Redzētais un neredzētais.....	14

Ievads

Kamēr mēs esam ieslēgti šķietamā izolācijā kā atsevišķi indivīdi, kuriem jākaulējas ar dzīvi, mūsu eksistence ir tikai sapnis.

Šajā sapņā stāvoklī visu, ko mēs darām, nosaka pretstatu likums - jebkuru „pozitīvo” rīcību līdzsvaro tās pretstats.

Tādēļ visi mūsu individuālie centieni sakārtot savu dzīvi, sasniegt pilnību vai personīgo atbrīvošanos tiek neitralizēti.

Dziļas apceres un sapratnes rezultātā mēs atklājam, ka, kamēr mēs dzīvojam šajā sapņā pasaulē, mēs esam kā vāveres ritenī. Mūsu dzīve ir aplis, kurā viss atkārtojas atkal un atkal - mainās tikai tēli. Apziņa gūst prieku no radīšanas, kas vienlaikus ir gan brīva, gan ierobežota. Un, neskatoties uz to, kam mēs ticam attiecībā uz savu individualitāti un brīvo gribu, mēs atskāršam, ka esam tikai sapņā tēli, kas reaģē saskaņā ar nosacītu un vēsturisku uzskatu sistēmu komplektu.

Visas (mūsaprāt) progresīvās pasaules klasiskās reliģijas, mākslas un zinātnes radušās no šī perfekti līdzsvarotā un precīzi neitrālā stāvokļa, kura vienīgā funkcija ir vēl vienas varbūtības atspoguļošana. Faktiskas atbrīvošanās ziņā nekas nenotiek. Viss, ko mēs šķietami esam radījuši, šķietami tiek iznīcināts. Un viss, ko mēs šķietami esam iznīcinājuši, tiek šķietami atjaunots.

Virzoties no mūsu pirmatnējās un bezlaicīgās iedabas uz noteiktu apziņu, mēs esam radījuši šādus apstākļus, lai no jauna atklātu, ka mūsu sapnim galīgi nav nekāda cita mērķa kā vien mūsu atmošanās no tā. Atmošanās impulss dzimst ārpus sapņa un ārpus laika. Tas ir galīgi nepieejams individuāliem centieniem, ceļam, procesam vai ticībai.

Konteksts

Kad es biju ļoti mazs, man bija sajūta, ka es atrodos maģiskā pasaulē ārpus laika, un vajadzība par kaut ko kļūt vai kaut ko darīt... noslēpumaina vienotība mani vienkārši ieskāva tā, kas ir, brīnumā. Man šķiet, ka tā ir vairumam bērnu.

Kādu dienu viss mainījās un es iekāpu izolācijas un vajadzību pasaulē. Es atklāju, ka man ir atsevišķa māte un tēvs, vārds un šķietamas izvēles iespējas. Es iegāju laika un telpas, robežu un izpētes, piepūles un manipulāciju pasaulē, kurā jāmeklē baudas un jāizvairās no sāpēm.

Es ieguvu šādas pieredzes un ticēju, ka tāda ir dabiskā lietu kārtība.

Man arī tika mācīts, ka, ja es smagi strādāšu, labi uzvedīšos un gūšu panākumus paša izvēlētajā vai man uztieptajā profesijā, apprecēšos, nodibināšu ģimeni un rūpēšos par savu veselību, man ir labas izredzes būt laimīgam. Es tam sāku arī ticēt. Man tas viss itin labi padevās un reizēm es biju priecīgs, taču es arī apzinājos, ka trūkst kaut kā netverama un fundamentāla - kaut kāda noslēpuma.

Tāpēc šo trūkstozo elementu es sāku meklēt reliģijā.

Man atkal teica, ka, ja es smagi strādāšu un ievērošu dažādas disciplīnas un rituālus un šķīstīšos, beigu beigās es nopelnīšu „garīgo piepildījumu”. Jau atkal es iesaistījos dažādās izdarībās, kas man šķita piemērotas, tomēr vēl joprojām es nevarēju saprast, kāpēc man ir smaga zaudējuma sajūta.

Kādu dienu gandrīz vai nejauši es vēlreiz atklāju noslēpumu (vai varbūt tas vēlreiz atklāja mani).

Notikušo paskaidrot ir gandrīz neiespējami. Patiesībai tuvākais izskaidrojums ir: absolūti neiedomājams piepildījums ar mīlestību un pilnīgas sapratnes sajūta.

Šo jaunatklājumu pavadošā atklāsme bija tik vienkārša un vienlaikus tik revolucionāra, ka tā ar vienu vēzienu aizslaucīja visu, kas man jebkad bija mācīts vai kam es jebkad biju ticējis.

Daļa no atklāsmes bija: apgaismība ir nesasniedzama maniem centieniem izmainīt savus dzīvesveidu vai dzīvi vispār. Tai jābūt saistītai ar pilnīgu priekšstata maiņu par to, kurš ir tas, kurš dzīvo.

Es jau esmu tas, ko es meklēju. Jebkas, ko es meklēju vai vēlos, un lai cik garš būtu mans „iepirkšanās saraksts”, ir tikai manu ilgu atgriezties mājās atspulgs. Un „mājas” ir vienotība - mana pirmatnējā būtība. Tā ir šepat - iekš tā, kas ir. Man nekur citur nav jādodas un nav jākļūst ne par ko citu.

Kopš tā laika es esmu gan pieņēmis šo atklāsmi un dzīvojis saskaņā ar to, gan izvairījies un noraidījis to.

Protams, nodot vārdos neizpaužamo nav iespējams, tāpēc šis izklāsts ir tikai mans mēģinājums paust savu izpratni par šo atklājumu. Es mēģinu paskaidrot veidu, kādā mani uzskati par apgaismību, laiku un

mērķi, kā arī mani centieni sasniegt garīgo piepildījumu var tieši pārtraukt vienotību, kas ir pastāvīgi un tieši pieejama; kā mana izolācijas ilūzija, bailes, vainas apziņa un vispārinājumi novērš manu uzmanību no brīvības, kas aptver un transformē šīs ietekmes.

Es arī, cik vien labi varu, skaidroju, cik viegli un dabiski ir ļauties un atvērties brīvībai.

Šis darbs nav mēģinājums pārliecināt lasītāju, ka jādzīvo meditatīvu dzīvi „šeit un tagad”. Ja kāds to tā uztver, tad viņš mani ir pavisam pārpratis.

Šis izklāsts ir par neparastu un revolucionāru uztveres lēcienu, kas ļautu saskatīt to, kas mēs patiesībā esam. Tas neprasa nekādus izpušķojumus vai garus paskaidrojumus. Kad tas ir saprasts, vairs nav nekā, ko piebilst.

Skaidrības labad piebildīšu, ka jēdzieni „apgaismība”, „atbrīvošanās”, „piepildījums”, „brīvība”, „vienotība” un tā tālāk tiek lietoti kā sinonīmi. To visu piedzīvo tas, kurš ir pilnībā sapratis, kas viņš ir.

Nekādu sasniegumu

Es nevaru izteikt vārdos savu pirmo apgaismības jeb sapratnes par savu patieso būtību atklāsmi. Notikušo pat nevar nosaukt par pieredzi, jo atsevišķam pieredzētājam jāpazūd, lai tā atnāktu.

Tomēr šo notikumu pavādīja atklāsme, kuras nozīmīgums bija tik vienkāršs un saturs tik revolucionārs, ka es jutos godbijības pārņemts un gluži viens.

Es esmu sapratis, ka apgaismība kļūst pieejama tikai tad, kad tā ir pieņemta, - to nevar sasniegt.

Doktrīnas, procesi un progresīvie ceļi, kas sola apgaismību, tikai pastiprina problēmu, pret ko tie vēršas, jo stiprina domu, ka es var atrast kaut ko, ko (kā tam šķiet) tas ir zaudējis. Tieši pūles un ieguldījums pašidentitātē ir tas, kas nepārtraukti atjauno ilūziju par nošķirtību no vienotības. Tas ir plīvurs, kā eksistencei mēs ticam. Tā ir individualitātes izsapņošana.

Tā ir tāda pati situācija, kā cilvēkam, kurš iedomājas, ka viņš atrodas dziļā bedrē, un, lai izbēgtu, sāk rakt dziļāk un dziļāk, atstājot aiz sevis zemes čupas un tādējādi aizsedzot gaismu, kas jau bija bedrē.

Visticamāk, ka vienīgais, ko sniegs ārkārtīgas pūles kļūt par to, kas mēs jau esam, ir tas, ka beigu beigās es būs gar zemi no noguruma un pārstās censties. Atlaižot grožus, radīsies cita iespēja. Taču kārdinājums izvairīties no brīvības, glorificējot cīņu, ir ļoti spēcīgs. Cīņa laikā nesniedz atbrīvošanos.

Dzīve nav uzdevums. Nav galīgi nekā, ko iegūt, kā vien atklāsmi, ka galīgi nav nekā, ko iegūt.

Nekādas pūles nepārliecinās vienotību parādīties. Viss, kas nepieciešams, ir uztveres lēciens, citāds skatījums, kas mūsos ir iedzimts, taču neatklāts.

Neviens nekļūst apgaismots

Es ticēju, ka cilvēki patiešām kļūst apgaismoti un ka tas ir fantastisks notikums - kaut kas līdzīgs laimestam valsts mēroga loterijā. Kad balva ir iegūta, laimesta saņēmējam ir nodrošināta mūžīga svētlaipe, nemaldīgums un neaptraipāma labestība.

Savā neziņā es domāju, ka šie cilvēki ir ieguvuši kaut ko, kas padarīja viņus īpašus un pavisam atšķirīgus no manis. Tā ir ilūzija, kuras cēlonis bija ticība, ka apgaismība īstenībā ir nerasniedzama, izņemot dažiem neparastiem izredzētajiem. Šie maldi radās no mana priekšstata par pilnību. Es vēl nespēju saredzēt, ka apgaismībai nav nekāda sakara ar priekšstatu par pilnību. Šīs idejas ievērojami pastiprināja salīdzināšana - man šķita, ka es neatbilstu tā „garīgā varoņa” tēlam, kuru tobrīd biju izvēlējis par savu ideālu.

Domāju, ka vairums cilvēku apgaismību uzlūko līdzīgi.

Noteikti ir bijuši un ir cilvēki, kuri stiprina šādus uzskatus un pat ir pasludinājuši, ka ir sasnieguši apgaismību.

Tagad es redzu, ka šādi apgalvojumi ir tikpat bezjēdzīgi, kā pasludināt pasaulei par savas elpošanas spējām.

Būtībā apgaismības atklāsme sniedz pēkšņu sapratni, ka nav neviena un nekā, ko apgaismot.

Apgaismība vienkārši ir. To nevar iemantot, nedz arī sasniegt vai iegūt kā trofeju. Viss un jebkas ir vienotība. Meklējot to, mēs tikai pinamies tai pa kājām.

Tie, kuri sludina, ka ir apgaismoti vai arī pieņem noteiktus viedokļus, vienkārši nesaprot apgaismības paradoksu. Viņi iedomājas, ka viņiem ir īpašumtiesības uz stāvokli, ko, viņuprāt, viņi ir sasnieguši. Visticamāk, ka viņiem ir bijusi kāda dziļa, personīga pieredze, taču tai nav nekāda sakara ar apgaismību. Tādēļ viņi vēl aizvien ir ieslēgti paši savās individuālistiskajās koncepcijās, kas sakņojas viņu pašu uzskatu sistēmās.

Šiem cilvēkiem bieži vien rodas vajadzība uzņemties „garīgo skolotāju” vai „apgaismoto meistaru” lomu. Viņi neizbēgami piesaista tos, kuriem ir vajadzība būt skolniekiem jeb mācekļiem. Viņu mācība, vēl joprojām sakņodamās duālismā, neizbēgami veicina šķelšanos starp „skolotāju” un tiem, kuri izvēlas sekot mācībai. Tam tā turpinoties, rodas nepieciešamība veicināt meistara ekskluzīvo lomu.

Kad šāda loma ir pieņemta, viens no tipiskajiem simptomiem ir jebkādu vaļību vai „cilvēka vājību” kategorisks aizliegums. Līdz ar to tiek radīta distance starp „meistaru” un sekotājiem.

„Meistara” sevišķumam kļūstot efektīvākam un sekotāju prasībām - lielākām, mācība neizbēgami kļūst neskaidrāka un grūtāk saprotama. Līdz ar to šķelšanās pastiprinās un daudzi no sekotājiem arvien vairāk apjūk un kļūst padevīgāki. Parasti viņi vai nu nešaubīgi slavina savu skolotāju, vai nu piedzīvo vilšanos, vai nu atmostas un virzās tālāk.

Tomēr šādas ietekmes kolektīvajā zemapziņā ir atstājušas iluzoru šaubu un nepilnvērtības sajūtu attiecībā uz cilvēku spēju atklāt stāvokli, kas ir tikpat dabisks, vienkāršs un pieejams kā elpošana.

Tie, kuri pilnībā ir aptvēruši un pieņēmuši apgaismību, galīgi nevēlas pārdot. Kad viņi dalās ar citiem savā sapratnē, viņi nevēlas sevi parādīt labākā gaismā, nedz arī izpušķot savu stāstījumu. Viņi arī nevēlas būt kādam par māti, tēvu vai skolotāju.

Sevišķums norobežo, taču brīvība tiek dalīta draudzībā.

Laiks

Paša izvēlētajā izolācijā es iemācījos nešaubīgi pieņemt laika esamību un ietekmi. Līdz ar ticību laikam es neizbēgami iestīgu sākuma, vidus un beigu koncepcijā un pieredzē - ceļojumā uz mērķi vai nobeigumu.

Šī ceļojuma koncepcija izpaudās jebkurā līmenī - vai tā būtu sekmība skolā, veiksmē biznesā vai apgaismības īstenošana. Tā bija tapšanas taka - tiekšanās pēc rezultāta laikā.

Šo vēstījumu manā psihē visdziļāk iegravēja dzimšanas un nāves process. Tik spēcīgs vēstījums atspoguļoja un pastiprināja šķietami neapstrīdamo laika esamību, ritumu un ietekmi. Tā kā es pieredzēju to, kas izskatījās pēc laika ietekmes, es sāku tam ticēt. Tā kā es ticēju laika esamībai, es sāku ticēt arī paša esamības ierobežotībai. Tā kā es sāku pieņemt šo ierobežotību, es sāku arī ticēt tam, ka man pēc iespējas labāk jāizmanto atvēlētais laiks. Man kaut ko vajadzēja darīt, kaut ko sasniegt, kļūt par kaut ko nozīmīgu laikā, kas, kā es iedomājos, man ir atlicis. Tādējādi radās doma par mērķi un līdz ar to - arī manas gaidas un ieguldījums mērķa sasniegšanā.

Gaidas un mērķis

Es nokļuvu laika un izolācijas cietumā savu mērķa gaidu dēļ. Es biju meklējis dažādus mērķus un jēgas savā dzīvē, tostarp arī garīgās. Tradicionālās reliģiskās ētikas ietvaros es esmu iepazinies ar rietumu un austrumu doktrīnu un koncepciju kaleidoskopu, kas, kā es tolaik ticēju, bija bagāts autoritatīvas gudrības sakopojums.

Apzinoties garīgos trūkumus, ko es sevī saskatīju, es nolēmu, ka man kaut kas ir jādara - kaut kas jāievēro, jākļūst par kaut ko nozīmīgu. Es vēlējos atrast tādu realitātes modeli, kurš apmierinātu manu vajadzību sajūst, ka es progresēju un tuvojos kaut kādam mērķim.

Es nolēmu kļūt par kristieti.

Ņemot vērā manas tā laika zināšanas, tā šķita pareiza pieeja. Es biju rietumnieks, zināju Bībeles stāstus un tradīcijas, šķietami neapstrīdamās patiesības, procesus un rituālus, ar kuriem biju iepazīstināts... pirmdzimto grēku, lūgšanas, grēksūdzes, piedošanu, Svēto komūniju un šķīstīšanos, un rakstīto un runāto vārdu.

Man šķita, ka es darīju, ko varēju, atbilstoši visam, ko es tolaik sapratu un turēju par svētu, uz ko es cerēju un gaidīju, ka tas sniegs jēgu manai garīgajai dzīvei. Ja es vairāk centīšos, rītdiena būs labāka nekā šodiena, cita vieta būs labāka nekā šī.

Es sāku ticēt savai nepilnvērtībai, ko nožēlojot, man tiks dāvāta žēlastība un beigu beigās es būšu nopelnījis pāriešanu no zemāka esamības līmeņa uz augstāku.

Līdz ar to man šķita, ka man ir nepieciešamie līdzekļi, lai īstenotu mērķi, kas, kā es ticēju, sniegs man piepildījuma sajūtu.

Es varēju skaitīt lūgšanas un krāt labos darbus, kamēr „Dievs Tēvs” sēž debesīs un atzinīgi skaita manus labos un sliktos darbus.

Šķita, ka ir tik daudz iespēju, tik daudz zināšanu un tik daudz laika, kurā piešķirt jēgu manai dzīvei, lai tā kļūtu par kaut ko labāku un vērtīgu. Mans mērķis bija cieši savijies ar manu cerību. Tā bija cerība uz labāku nākotni; tā mani iedvesmoja cīnīties un tiekties, pretoties un turpināt, lai stiprinātu savu virziena sajūtu. Nu es varēju attīstīties pats un palīdzēt citiem darīt to pašu.

Mērķa sajūta, cerība un ticība deva man enerģiju un gribasspēku panākumu gūšanai. Mērķa sajūta, cerība un griba - godātās un šķietami spēcīgās vērtības, ko tik daudzi atzīst par vērtīgām. Taču, protams, tās mīt apjukuma, bezcerības un izmisuma ēnā. Tolaik es nedomāju par šo dzīves pusi. Beigu beigās un neizbēgami mani no šī sapņa atmodināja gaidu un vilšanās, centienu un neizdošanās, šķietamā spēka un vājuma nerimstošais svārstis.

Visas tās komūnijas un grēksūdzes, visi tie garīgie uzdevumi šķita nebeidzami. Tas alkatīgais, caurais garīguma maiss, ko man vajadzēja piepildīt ar lūgšanām, atturēšanos, pazemību, pielūgšanu un labiem darbiem bija nepiepildāms; un, ja man kādreiz izdevās piepildīt vienu, man vajadzēja sākt pildīt nākamo, visticamāk - sākot ar paklausību un šķīstību.

Es centos un centos, taču tas viss kaut kādā ziņā šķita arhaisks un bezpriecīgs. Cerība, ka jau bijīgs un nepilnvērtīgs sekotājs ar atturības un pielūgšanas palīdzību varētu kļūt par kaut ko citu nevis bijīgu un nepilnvērtīgu sekotāju, šķita tikpat vērtīga kā doma, ka celibāts ir ceļš uz pilnību un svētvinīgumu. Man bija sajūta, it kā es ceptu kūku bez ievārtījuma.

Šķiet, ka mēģinājums pārtulkot neizsakāmo doktrīnā neizbēgami rada nepareizu interpretāciju - pretrunīgu ideju par pilnību, kas pārveido cilvēka smalko un skaisto brīvības dziesmu nebeidzamā ierobežotības dogmā. Kad putns ir aizlidojis, tā dziesmas esence bieži vien noklīst nevietā, un viss, kas mums paliek, ir tukšs būris.

Man patīk stāsts par Dievu un Sātānu, kas vēro cilvēku brīdī, kad viņš tuksnesī ir atradis kaut ko skaistu. „Aha,” teica Dievs Sātanam, „tagad, kad cilvēks ir atradis patiesību, tev nebūs nekā.” „Glūži pretēji,” atbildēja Sātans, „es palīdzēšu viņam to organizēt.”

Organizētā reliģija rada labvēlīgu augsni mūsu lielākajām bailēm, tumšākajai vainas apziņai un neglītākajiem konfliktiem starp cilvēkiem, tautām un ticībām. Neatkarīgi no tā, vai mums ir reliģiski uzskati, šīs brūces ir dziļi mūsos un skar katru mūsu dzīves sfēru.

Es jutos nedabiski un man bija grūti atbalstīt ētiku, kas balstās uz caureju izraisīto „nē”. Es uzmanīgi apsvēru „jā”, jo intuitīvi jutu, ka es meklēju kaut ko, kas ir pāri abiem. Šādos apstākļos es virzījos uz priekšu un sāku apgūt mūsdienu psihoterapijas un garīguma pasauli.

Šīs pieejas garīgumam man šķita daudz saprātīgākas un pieņemamākas nekā jebkas cits, kam es iepriekš biju uzdūries. Tās bija ļoti atvērtas un atbrīvojošas idejas.

Mani ļoti sajūsmināja piedāvātās iespējas, ar kurām es varēju atsegt, dziedēt un integrēt tās manas dzīves daļas, kuras, manuprāt, traucēja manām attiecībām ar cilvēkiem, radošumam, veselībai, labklājībai un (kas bija vissvarīgāk) - manai pašvērtībai.

Ja mēs visi spētu to paveikt, cik brīnišķīga būtu pasaule! Man tas patika, jo sevišķi tāpēc, ka tas bija pretēji domai par sevis pārveidošanu tā, lai atbilstu kāda cita koncepcijai par to, kādam man vajadzētu būt.

Bija tik daudz interesantu un jaunu procesu, no kuriem izvēlēties, un tik daudz cilvēku, ar kuriem dalīties savās izjūtās par to, kas man šķita kā 20. gs. garīgais piedzīvojums. Bija tik aizraujoši būt iesaistītam šokējošos un apgaismojošos izrāvienos, tikt ierautam emociju virpuļos, izjust bailes un sajūsma par savu visapslēptāko noslēpumu atklāšanu, patiešām paļauties uz savu guru un atklāt, kāpēc mani tik ļoti sajūsmina, bet vienlaikus arī biedē sievietes. Dalīšanās ar citiem agonijā un atklāsmēs, iepriekšējo dzīvju atmiņās, tagadnes triecienos un nākotnes cerībās un bailēs - tas viss bija atklāsmes un apstiprinājums.

Tas viss bija tik satraucoši un saistīts ar mani!

Es nodarbojos ar visdziļākajām un apgaismojošākajām meditācijām, lasīju visjaunākās un nozīmīgākās grāmatas un, protams, ar lielu dedzību metos iekšā jaunākajās terapijas metodēs. Tās izdīga no zemes kā

jauni augļi, ko var izsūkt un sagremot vai arī nogaršot un atnest - jauna elpošanas tehnika, apstiprinājums, integrācija, speciālā un īpašā enerģija - tajos agrīnajos laikos mani sajūsmināja viss. Ja es šīs aktivitātes būtu uzskatījis par introspektīvām un manas iegribas apmierinošām, tad jau tad es būtu sapratis, ka (ar vienu izņēmumu) visas izvēles rodas no pašmotivācijas.

Jūtu paušana kļūva par svētu lietu - tāpat kā pozitīvā domāšana, piedošana manai mātei, mana iekšējā bērna dziedināšana, rakņāšanās savā pagātnē utt. Tie visi kļūva par būtiskiem un svarīgiem procesiem, kas jāievēro - gluži kā mūsdienu desmit baušļi.

Veselu gadu es piedalījos intensīvos izbraukuma kursus, izmēģinot daudz mūsdienu psihoterapijas metožu apvienojumā ar austrumu meditācijām.

Pēc kāda laika es paliku pie metodēm, kas šķita piemērotas man un no kurām es guvu visvairāk labuma.

Es piedzīvoju ievērojamu pavirzīšanos uz priekšu, pārvarot šķēršļus, kas mani iepriekš kavēja. Es atpazinu tās uzskatu sistēmas un musturus, kas ievērojami bija ietekmējušas manu agrāko uzvedību.

Lielākoties paveiktā darba galvenais mērķis, šķiet, bija pašidentitātes un pašvērtības sajūtas stiprināšana. Teorija radīja iespaidu, ka, ja es aptveršu un asimilēšu šos procesus, tad beigu beigās es kļūšu par dzīvu, līdzsvarotu un efektīvu cilvēku ar skaidru priekšstatu par attiecībām un manu lomu vispār. Visu to struktūru vajadzēja uzbūvēt uz spēcīgas uzskatu sistēmas pamata, kas izstrādāts ievērojamas disciplīnas un pūļu rezultātā. Taču ticība mīt šaubu ēnā. Tās efektivitāte ir tieši proporcionāla šaubu apspiešanai, ko tā cenšas pārvarēt.

Es atkal sapratu, ka cenšos salabot un salikt kopā atsevišķus fragmentus cerībā, ka beigu beigās tie savienosies un izveidos vienu veselu. Taču šāda pieeja bija tiešā pretrunā ar manu priekšstatu par apgaismību kā kaut ko, kas atrodas pāri manām pūlēm un gaidām attiecībā uz pašidentitāti un pašvērtību.

Vairāk nekā jebkad agrāk mūsdienu psihoterapijas pasaule piedāvā milzums iespēju un dziļu un pieņemamu pieeju cilvēkiem, kuri meklē individuālas pārmaiņas dzīvē.

Mana pirmā atklāsme par apgaismību atnāca uzreiz pēc manas aiziešanas no reliģijas ceļa aptuveni divdesmit gadu vecumā.

Dažus gadus vēlāk es pievērsos mūsdienu psihoterapijas metodēm, uzskatot, ka tās var kalpot par instrumentu dziļāku iespēju iegūšanai.

Es biju pieredzējis, ka noteiktos terapeitiskos apstākļos radusies enerģija spēj padziļināt cilvēku izpratni par apzināšanās raksturu un tās pielietojumu.

Taču arī šajā gadījumā es atklāju, ka esmu pārņemts ar savām gaidām attiecībā uz laiku, nolūkiem un mērķiem.

Laika pasaulē nolūki un mērķi ir pilnībā adekvāta parādība, taču caur pieķeršanos un gaidām, kas tos pavada, tiek iztērēts tik daudz enerģijas - kļūst par to, piederēt tam, pārmaiņu vai pilnveidošanās process, šķīstīšanās metodes utt. Svarīgi, jauni cilvēki un vietas, apziņas meistari un patiesību skolotāji iznirst it visur un piedāvā savas konkrētās dzīves formulas. Kamēr mēs ceļojam no viena pie otra, mēs negribam saskatīt, ka brīvība nav lokalizēta kādā konkrētā vietā, jo vienkārši brīvība nevar būt izslēdzoša vai nepieejama savas būtības dēļ. Kamēr mēs maršējam pretī nākamajai, cerētajai, „garīgajai” virsotnei, mēs nemanām, ka dārgums, ko mēs meklējam ir meklējams nevis ceļamērķī, bet gan mūsu pašu vienkāršajos soļos. Steidzoties atrast labāku situāciju nākotnē, mēs pakļūpam pāri esamības puķei, kas atklājas katrā mirklī.

Man šķiet, ka mūsu pieķeršanās mērķim rodas no mūsu vajadzības pašiem sev kaut ko pierādīt. Taču dzīve vienkārši ir dzīve; tā neko necenšas pierādīt. Šīgada pavasaris necenšas būt labāks nekā pērnais, nedz arī osis cenšas kļūt par ozolu.

Atbrīvojoties no sajūsmas par neparasto un krāšņo, mēs varam atļauties saskatīt vienkāršo brīnumu, kas slēpjas parastajā.

Dzīve ir dzīves mērķis un tai nevajag iemeslu, lai būtu. Tas ir tās skaistums.

Parks

Reiz es pastaigājos parkā kādā Londonas priekšpilsētā. Es pamanīju, ka mans prāts ir pilnībā nodarbināts ar domām par nākotni - par notikumiem, kas var notikt vai nenotikt. Es izvēlējos atbrīvoties no šīm projekcijām un vienkārši pastaigāties. Es pamanīju, ka katrs solis ir unikāls pēc sajūtas un spiediena un ka vienu brīdi tas ir un jau nākamajā tā nav - neviens nākamais solis vairs nebūs tāds kā iepriekšējais.

Kamēr tas viss norisinājās, manī notika pāreja no savas iešanas novērošanas uz vienkāršu iešanas sajūtu. Tas, kas notika pēc tam, nav vārdos izsakāms. Es tikai varu neprecīzi piebilst, ka bija sajūta, ka visu ir pārklājis miers un „klātbūtne”. Viss un jebkas kļuva bezlaicīgs un manis vairs nebija. Es izzudu - vairs nebija pieredzētāja.

Vienotība ar visu un jebko - lūk, kas notika. Es nevaru teikt, ka es biju vienots ar to, jo manis nebija. Es varu tikai sacīt, ka vienotība ar visu un jebko ir tas, kas notika, un katru izplatījuma atomu caurstrāvoja visaptveroša mīlestība. Līdz ar to nāca arī pilnīgas visaptveramības sajūta. Viss tas notika bezlaicīgā mirklī, kas šķita mūžīgs.

Šajā notikumā bija ieslēgta un tam sekoja atklāsme, kas bija tika spēcīga un revolucionāra, ka man bija jāpiesēž zālienā, lai aptvertu to. Tas, ko es redzēju, vienā ziņā bija vienkāršs un acīmredzams, bet galīgi nepārtulkojams - citā - it kā man būtu sniegta atbilde uz jautājumu, kura nav. Man bija atklāts noslēpums, kas tāpat jau bija atklāts - viss un jebkas, kas ir zināms vai nezināms, atspoguļo šo noslēpumu. Beznosacījuma mīlestība satur un atspoguļojas dabā, cilvēkos, nāvē, dzimšanā, mūsu centienos, bailēs un vēlmēs.

Man radās sajūta, ka kāds ir pārņēmis vadību pār mani un visam nu bija cita nozīme. Es skatījos uz zāli, kokiem, suņiem un cilvēkiem, turpinot iet; tagad es ne tikai saskatīju viņu būtību, bet es biju viņu būtība - tāpat kā viņi mana. It kā viss, ieskaitot mani, bija ieskausts dziļā un visaptverošā mīlestībā. Turklāt dīvainā kārtā viss, ko es redzēju, bija nekas īpašs - parasti parasto jau nepamana.

Kāpēc es un kāpēc tagad? Kāpēc lai es būtu pelnījis šādu dāvanu par baltu velti? Es noteikti nebiju šķīsts Bībeles izpratnē vai jebkādā citā ziņā - vismaz tā man teica mans prāts. Es nebiju piekopus meditatīvu vai garīgas disciplīnas dzīvesveidu. Šī apgaismība atnāca bez jebkādam manām pūlēm! Es vienkārši biju izvēlējies novērot savu iešanu - ļoti vienkārši un dabiski - un šis dārgums atklājās.

Es arī atklāju, ka šī acīmredzamā velte vienmēr ir bijusi pieejama un vienmēr tāda būs. Tas bija visbrīnišķīgākais atklājums no visiem! Neatkarīgi no tā, kur, kad un kāds es būtu, šī klātbūtne ir gatava parādīties un ieskaust mani. Turklāt, lai no jauna atklātu šo dārgumu, nevajag veikt nekādus grūtus un šķietami nozīmīgus garīgos vingrinājumus vai rituālus - galīgi ne. Šis brīnišķīgais, visaptverošais dārgums ir pieejams soļā būtībā, traktora rūkoņā, garlaicības sajūtā, kaķa gulēšanā, sāpju un atraidījuma sajūtā, kalna virsotnē vai *Balham High* ielas vidū. Visur un jebkur mani pilnībā ieskaust miers, beznosacījuma mīlestība un vienotība.

Pēc kāda laika es sāku domāt, kā šo dārgumu lai patur. Taču neskaitāmas reizes man nācies pārliecināties, ka to, ko es centos vēlreiz piedzīvot, nekad nevar sasniegt vai noglabāt. Man nekas nav jādara. Ja es domāju, ka man kaut kas ir jādara, lai es būtu pelnījis šo dārgumu, pati šī doma pārtrauc tā dabisko ritumu.

Tāds ir paradokss, jo dievišķais instinkts ir nepārtraukti pieejams, vienkārši jāļauj tam notikt. Tas vienmēr ir pa rokai - mūžīgā gatavībā - kā uzticama mīlotā, kas ir gatava atsaukties katram aicinājumam.

Ja es ļauju tam būt, tas ir. Ja es izvairošos no tā, tas vienalga ir.

Tas neprasa nekādas pūles un standartus un tas nekad neizvēlas.

Tā kā tas ir ārpus laika, tad nemeklē taku, ko mīt, nedz parādu, ko atmaksāt. Tā kā tas nepazīst nedz labu, nedz ļaunu, tas nepazīst arī tiesāšanu vai vainu. Tā mīlestība ir absolūta un bez nosacījumiem. Tas vienkārši novēro skaidrību, līdzjutību un prieku, ko es izjūtu, atgriežoties šajā stāvoklī.

Man ir tiesības uz to no dzimšanas. Tās ir manas mājas. Tas ir tas, kas es jau esmu.

Klātbūtne

Ja apgaismību, lai cik neprecīzi, varētu aprakstīt kā tikumus, es pieminētu beznosacījuma mīlestību, līdzietību, mieru un beziemesla prieku. Esamība laikā ir tikai šo tikumu atspulgs, un, kamēr es uzturu un ieguldu enerģiju pārliecībā par savu atsevišķo identitāti, es tikai varu izpaust šo tikumu atspulgu, nevis būt par to būtību.

Kamēr es nezinu, kas es esmu, es esmu kā aplaupīts.

Turpretī apgaismībai ir vēl kāda cita kvalitāte, kas ir kā tilts starp bezlaicīgo un manu iluzoro atsevišķuma sajūtu. Šī kvalitāte ir „klātbūtne”. Klātbūtne ir mūsu dabiskais stāvoklis, bet lielākoties mēs to zaudējam, ļaujoties gaidām, motivācijai vai interpretēšanai. Mēs gandrīz nekad neesam mājās. Lai jaunatklātu savu brīvību, mums ir jāatbrīvojas no savām projekcijām un jādod iespēja izpausties klātbūtnei.

Faktiska tās atklāšana un piekļuve tai ir iespējamā tikai, ļaujot izpausties tam, kas ir. Tajā, kas ir, mīt spontāns dzīvīgums un mēs varam atklāti sveikt nezināmo.

Tikai šeit, tagad, vienkārši apzinoties to, kas ir, ir iespējama brīvība no pašidentitātes.

Dzīvot kaismīgi nozīmē atlaist visu bezlaicīgās klātbūtnes dēļ. Kad mums pietiek drosmes to pieļaut, mēs pēkšņi vēlreiz atklājam, ka mēs esam vienīgais visa un jebkā avots.

Klātbūtne nav tas pats, kas būšana „šeit un tagad”. Būšana „šeit un tagad” ir nepārtraukts atsevišķā es process, kam nav tieša sakara ar atbrīvošanos.

Klātbūtne ir labvēlīga atvērtība, vaļsirdīga apzināšanās, kas vērsta uz to, kas ir. Joprojām var būt kāds, kurš apzinās, un tas, kas tiek apzināts, - plūstoša ūdens skaņa, tējas garša, baiļu emocija vai sēdēšanas sajūta. Kad tiek aizmirsts tas, kurš apzinās, tas, kas paliek pāri, ir klātbūtne. Tas viss notiek bez jebkādas tiesāšanas, analīzes un vēlmes izdarīt secinājumus vai kļūt. Nav nekādas domu satiksmes un nav nekādu gaidu. Ir tikai tas, kas ir.

Sākumā pietiek ar tā, kas ir, apzināšanos. Atbrīvošanās no tā, kurš apzinās, notiks pati - vieglām, taču nevajag to padarīt par uzdevumu.

Es nevar „veikt” klātbūtni, jo es ir klātbūtne. Tāpēc nav jāapgūst nekāds process, jo es nevar apgūt vai sasniegt kaut ko, kas tas jau ir.

Klātbūtne pavisam neprasa pūles un ir vieglāka nekā elpošana. Klātbūtni var tikai pieļaut un atpazīt. Es turpretī pārsvarā cenšas to nostumt malā vai pārtraukt.

Esamība nebūtu iespējama, ja nebūtu klātbūtnes. Es esmu klātbūtne un jūs esat klātbūtne. Ja mēs nebūtu klātesoši, nebūtu esamības.

Klātbūtne izstaro no visa un jebkā - zināmā un nezināmā - avota. Mēs esam šis avots. Mēs esam vienīgais mūsu unikālās radīšanas avots.

Ir vai nu klātbūtne, vai nu izolācija. Ir vai nu atvērtība, vai nu manipulēšana. Mēs vai nu sveicam nepārtraukto vienkāršību un tā, kas ir, vienkāršo brīnumu, vai nu paliekam savu gaidu cietuma sienās. Viss ir pieņemams.

Klātbūtne ir gaisma tumsā. Tā ir atomāra. Viens klātbūtnes mirklis ienes vairāk gaismas nekā tūkstošgade „labu darbu”. Klātbūtnē visas darbības ir skaidras un tīras. Tā ir spontānums, kas dzimst no rāmuma.

Tomēr, ļaujot klātbūtnei būt, mēs savā ziņā apskaujam nāvi. Nomirst visas gaidas, tiesāšana un centieni kļūt. Nomirst izolācija, savas identitātes sajūta, kas spēj darboties tikai iluzorajā pagātnes un nākotnes, atmiņu un gaidu, pasaulē. Ja mēs vienkārši iekrītam tajā, kas ir, mēs nonākam vietā, kur nav zināšanu.

Tāpēc klātbūtnes pieņemšana savā ziņā ir nāve. Nomirst sapnis par individualitāti. Mēs atbrīvojamies no savas nemitīgās vajadzības izjust sevi kā atsevišķas būtnes un daļu no veseluma. Atlaižot grožus, mēs ieraugām, ka nāve nozīmē atdzimšanu brīvībā.

Līdz ar klātbūtnes sajūtu mēs atveram iespēju ieiet vienotībā un no jauna atklāt, kas mēs patiesībā esam. Tas ir tilts starp atsevišķuma pasauli un apgaismību. Kad tas ir šķērsots, tas izzūd pavisam.

Kad ir klātbūtnes sajūta, es vairs nav. Mēs jājam uz dzīves paradoksa, ļaujot brīvībai iznirt no nepārtrauktās tapšanas straumes. Tā ir atklātā noslēpuma sveikšana.

Kad ir klātbūtne, ir arī apzināšanās, kas ir gaisma, kas pāršķeļ tumsu. Gaisma pāršķeļ tumsu un izkļiedē ilūzijas, kas šķietami pārtrauca vienotību. Apzināšanās nešķiro un neapspiež, līdz ar to tā nedod enerģiju nereālajam. Tā vienkārši saskata to, kas ir, un ienes gaismu, kas liek izgaist ilūzijām.

Nekad nav tādas situācijas, kurā mēs nevarētu savienoties ar klātbūtni. Vai tas nav brīnišķīgi?! Es pateikšu to vēlreiz. Klātbūtne ir pieejama katrā situācijā; citiem vārdiem sakot, brīvība jau ir nepārtraukti pieejama.

Katrā dienā ir pietiekami iespēju būt klātesošam ar sāpēm, bailēm, vēju koku zaros, manu ķermeni krēslā, pildspalvu manos pirkstos, emocionālām sāpēm, paradumiem, pārlietu paškritiku, vainu, iešanu, siera garšu, steigu, slinkumu, kontroli un guru prātu, kurš uzstāj, ka klātbūtne ir neražīga un ka man vajadzētu darīt kaut ko „garīgu” vai vismaz noderīgu. Klātbūtne spīd, kur vien grib – jebkurā esamības vietā.

Ja es cenšos spīdināt gaismu tikai uz vienu konkrētu mana stāsta aspektu, es iztraucētu dabisko plūsmu un bloķētu iespējas, ko man piedāvā dzīve un mans iedzimtais viedums. Klātbūtne nav uzdevums, es to nevaru apzināti pielietot pēc paša gribas. Tā nav garīgs vingrinājums vai līdzeklis, lai kaut kur nokļūtu, kā lūgšana vai formālā meditācija. Es cenšas to pārvērst uzdevumā, tas cenšas piespiest notikt to, kas ir bez robežām.

Klātbūtne ir visaptveroša. Tā ir balva pati sev. Tā necenšas kaut kur nokļūt, un, ja es esmu, tad es jau esmu to pārtraucis.

Tomēr, kad ir klātbūtne, visa mana būtība atslābst un ļaujās tās apskāvienam. Vairs nav nekādu jautājumu un nav nekādas tiekšanās. Prāts pamet troni, ķermenis atslābst, elpošana izlīdzinās un uztvere kļūst vispārīga. Es atpūšos tajā, kas nekad neatnāk un nekad neaiziet.

Kad ir klātbūtne, ir pilnīga intimitāte un jutekļi kļūst tik jutīgi, cik agrāk nebūtu licies iespējams. Es redzu un sataustu nevainībā, es izgaršoju un saozu pirmoreiz, es dzirdu jaunu skaņu, kas ir dzīva, svaiga un nezināma.

Klātbūtni pavada smalka riska un rāmuma sajūta. Tas ir pirmais un pēdējais solis. Tā virzās ārpus laika un pašidentitātes un nodrošina vidi, kurā tā, kas es esmu, atklājums ir uzreiz un tieši pieejams.

Kad ir klātbūtne, viss iluzorais atkrīt. Tas, kas paliek pāri, ir īsts, vitāls un kaismīgi dzīvs. Dzīve rit pilnu sparū, bet tā nav mana dzīve vai kāda dzīve, bet vienkārši dzīve.

Klātbūtne neliek debesīm nolaisties uz zemes vai zemei pacelties debesīs. Viss ir viens.

Izvēle bez izvēles

Klātbūtnē es saskatu, ka es nekad neesmu izvēlējis vai kaut ko paveicis, bet gan tikai dzīvojis cauri notikumiem.

Tādējādi es nekad neesmu apstādinājis jūru vai izkustinājis sauli, vai pavirzījis kaut soli tuvāk vai tālāk no savām dabiskajām tiesībām.

Pieņemot savu dievišķo bezpalīdzību, es izbaudu brīvību, ko sniedz fakts, ka man nav nedz savas pagātnes, nedz savas nākotnes.

Kādam var rasties jautājums: „Kurš izvēlas, kurš vada šo brīnišķīgo haosu?” Taču mīļotās skavās nekam nav nozīmes, un es varu dzīvot, it kā es izvēlētos un gūtu prieku no grožu atlaišanas.

Mana pasaule

Tajā, ko es pieredzu kā savu pasauli, viss ir unikāls. Neviens cits neredz sarkano krāsu tā, kā to redzu es. Neviens nejūt tējas garšu tāpat kā es. Neviens nejūt bailes vai laimi tāpat kā es, nedz arī iet, sapņo vai mostas tā, kā to daru es.

Ar laiku manas pieredzes lielā mērā veido manus uzskatus, un tas, kam es ticu, atkal kļūst par daļu no manas pieredzes. Šķiet, ka šo divu biedru savstarpējā spēle ir tā, kas ietekmē manu dzīves stāstu katru mikli, katru dienu un tā tālāk.

Šajā esamības līmenī es esmu producents, scenārists, režisors un komponists filmā, ko sauc „Mans stāsts”.

Kad es atskatos uz savu dzīvi tik atklāti, cik vien iespējams, es redzu, ka es esmu piesaistījis sev cilvēkus, notikumus un musturus, kas pilnībā atbilda tām ietekmēm un tēliem, ko raidīja manas uzskatu sistēmas.

Daudzi cilvēki ir ļoti lielā sajūsmā par šo koncepciju un domā, un māca, ka, ja mēs varam izmainīt savas domas un savas uzskatu sistēmas, tad mēs varam izmainīt veidu, kādā mēs uztveram dzīvi. Šķiet, ka tas tā varētu būt, taču viņi nesaprot tā visa īsto jēgu, jo tas, kas mēs patiesībā esam, ir aiz pieredzes un uzskatu robežām.

Kamēr es neesmu atklājis no jauna, kas es esmu, kāda veida dzīvi es cenšos radīt? No kāda punkta es skaidri redzu, ka tas, ko es domāju un gribu, ir tas, kas man patiešām ir vajadzīgs? Vai mana ideja par to, kas man būtu jārada, izrādīsies labāka nekā jūsu, vai arī mūsu individuālie skatījumi sadursies? Tas ir musturs, kas atkārtojas.

Tas, ko nesaprot tie, kas seko šai koncepcijai, ir tas, ka aiz mūsu vēlmēm un ilgām, ir slepena darba kārtība – vēl viens un daudz spēcīgāks beznosacījuma mīlestības princips, kas nepārtraukti darbojas, ir iedzimts, taču parasti nepamanīts. Tas ir dzīves paradoksa pats kods.

Visa mūsu esamība tādā formā, kā mēs to pazīstam, laika ietvaros, ir tikai apslēptā principa atspulgs, kas nepārtraukti aicina mūs atcerēties to, kas mēs patiesībā esam. Šajā atspulgā nav nedz laba, nedz slihta, nedz labāka vai sliktāka, bet tikai aicinājums.

Kamēr mēs esam ieslodzīti paši savā kā atsevišķu indivīdu pieredzē, kuriem ir jākaulējas ar dzīvi, mēs dzīvojam sapnī.

Šajā sapnī visu, ko mēs darām, nosaka pretstatu likums, kas visu, kas tiek uzskatīts par pozitīvu, tieši un vienlīdzīgā mērā līdzsvaro ar tā pretstatu. Dziļas apceres ceļā mēs atklājam, ka mēs esam ierauti ratā, kurā viss atkārtojas atkal un atkal – mainās tikai formas. Tas, ko mēs šķietami radām, mēs iznīcinām, un tas, ko mēs šķietami iznīcinām, mēs radām no jauna.

Par spīti tam, ko mēs domājam par brīvo gribu un izvēli, mēs atklājam, ka mēs esam sapņu tēli dievišķā spēlē. Mēs reaģējam un atsaucamies atbilstoši savam nosacījumu refleksu un uzskatu sistēmu komplektam. Jebkāds progress sapņu pasaulē izriet no šī perfekti līdzsvarotā un absolūti neitrālā stāvokļa, kura vienīgā funkcija ir kārtējās varbūtības atspoguļošana.

Mēs esam vienīgie šī sapņa autori, kuram nav nekāda cita mērķa, kā vien mūsu atmošanās no tā.

Patiesībā mūs ietver un ieskauj beznosacījuma mīlestība – neatkarīgi no tā, vai mēs tai atsaucamies. Mūsu pieredze laikā rada perfekti piemērotu situāciju, kas savos lielajos notikumos un sīkajās niansēs precīzi atbilst tiem konkrētajiem un unikālajiem apstākļiem, kādi nepieciešami mūsu atmodai. Apslēptā principa avots ir mūsos pašos, to kurina mūsu ilgas pēc atgriešanās mājās.

Lai cik nozīmīgas vai mazsvarīgas, mūsaprāt, būtu mūsu darbības, lai cik talantīgi, mākslinieciski, noderīgi, parasti vai neauglīgi mēs justos šajā pasaulē, tas viss vienkārši un tikai ir apslēptā principa izpausme. Tas ir pilnīgi piemērots atspoguļojums, kas sniedz nebeidzamas iespējas ieiet un šķērsot visas parādības un atklāt no jauna tā avotu.

Prāta un ķermeņa nāve

Prāta/ķermeņa nāve ir tikai beigas iluzoram ceļojumam laikā.

Atmošanās beznosacījuma mīlestībā ir tūlītēja. Mēs esam ieskausti savā sākotnējā iedabā neatkarīgi no tā, kas šķietami ir noticis.

Kad ir pamests prāts/ķermenis, nav nekāda sagatavošanās vai attīrīšanās starpprocasa. Kā tas var būt? Kas tas bija? Visas domas par „dzīvi pēc nāves” vai reinkarnāciju ir tikai prāta centieni saglabāt ilūziju par savu turpināšanos.

Stāsts ir galā. Dievišķais romāns ir pabeigts un neatkarīgi no prāta kritikas neviena jota nevarētu būt bijusi citāda.

Scenārijs izgaist un varoņi atstāj skatuvi – to šķietamā eksistence sākas un beidzas līdz ar sapni, kas ir izspēlēts.

Mēs esam okeāns un tā viļņi, tumsa un gaisma.

Abstrakcija

Mani ir apbūrusi abstrakcija, kas radījusi ainu, kam es dotu priekšroku nevēlamas pieredzes vietā.

Tas, ko es abstrahēju nekad nepiepildās, ja nu vienīgi reizēm pazib dzīvē kā atšķaidīts un aptuvens tuvinājums.

Mana abstrakcija ir dūmu aizsegs, ko radījušas ilgas vai vilšanās, un tā man piedāvā sapņu brīvdienas. Tā vienmēr ir droša, paredzama un neiziet ārpus zināmā robežām.

Ja es pārstāju abstrahēt un sāku apzināties, piemēram, savas ķermeņa sajūtas, es atklāju, ka tiek spēlēta simfonija – ne obligāti perfekti noskaņota, taču tomēr pastāvīgi mainīga un kustīga, pienākoša un aizejoša. Kaut kas notiek vienā vai otrā vietā, tas izgaist un kaut kas stājas tā vietā. Es spēju kontrolēt vai manipulēt ar tik maz ko. Būšana un nebūšana – tā ir neizmērojama un neizzināma.

Tāpat, ja es atlaižu grožus un ieklausos, pieskaros, pagaršoju, paostu vai paskatos, nav iespējams iepriekš zināt šo sajūtu faktisko kvalitāti. Var sacīt, ka es paredzu, kāda būs putna dziesma, taču tā ir tikai informācija, kas balstās uz manām atmiņām.

Tā nav dzīva, vitāla vai nezināma. Skaņa, ko es faktiski dzirdu – tā, kas ir, skaņa, - nav tā pati, kas mana abstrakcija par to. Kad es pirmoreiz izdzirdu šo skaņu, es cenšos to paturēt prātā un kaut kādā veidā marķēt, lai varētu to kontrolēt. Kad es pārstāju kontrolēšanu, ir tikai klausītājs un skaņa. Kad nav klausītāja, ir tikai skaņa. Manis vairs nav – ir tikai kailā un vibrējošā tā, kas ir, enerģija. Nekas nav vajadzīgs, viss piepildās.

Brīvība mīt šīs bezlaicīgās klātbūtnes alķīmiskajā būtībā.

Dzīve mani sveicina. Tā čukst, tā mani sauc un beigās tā uz mani kliedz. Krīzes vai slimības kliedziens bieži vien ir tas, kas man liek atklāt to, kas es patiesībā esmu, jo ciešanas abstrahēt ir grūti.

Bailes

Kamēr es neesmu atpazinis to, kas es patiesībā esmu, manu dzīvi lielā mērā nosaka tas, no kā man ir bail.

Manas bailes var būt tās, kas izraisa manu ticību sākumam un beigām.

Manas bailes pazaudēt sevi var būt tās, kas uztur un dod enerģiju manai izdzīvošanas un turpināšanās dziņai. Tas, no kā man ir visvairāk bail un ko es visvairāk alkstu, ir manis paša neesamība.

Ja man ir bail no vājuma, es tiecos pēc kontroles. Ja man ir bail no tuvības, es tiecos pēc savrupības. Ja man ir bail no pakļautības, es tiecos pēc kundzības, un, ja man ir bail no parastuma, es tiecos būt sevišķs.

Manu iespējamo baiļu objektu klāsts ir nebeidzams, jo, ja viena veida bailes ir pārvarētas, es varu sākt baidīties no kaut kā cita.

Ja ir klātesoša apzināšanās, bailes ir skaidri saskatāmas kā abstrakcija – bailes par nākotni, kas izriet no atmiņu rasējuma. Ja tiek atmests stāsts, kas uztur bailes, es atklāju, ka viss, kas paliek pāri, ir fiziska, rupja un dzīva sajūta. Nu tā vairs nepārņem mani savā varā un vienkārši turpina klusi būt. Tāpat ir arī ar fiziskām un emocionālām sāpēm. Kad es pārstāju tās turēt savā īpašumā, es atbrīvojos no to važām un ieraugu tās tādas, kādas tās ir.

Ja es vairs neuzskatu ciešanas kā sliktas un savas, tad var ļaut tām vienkārši būt kā savdabīgai enerģijas formai. Tad savā savdabīgumā tās var aiznest mani dziļi atpakaļ klātbūtnē.

Ciešanu būtība ir tāda, ka tās mani dziļi uzrunā un atklāj citu iespēju. Alkstot baudas un izvairoties no sāpēm, es nocērtu šo iespēju jau pašā saknē.

Vaina

Es varu izjust vainas apziņu tikai tad, ja es sevi tiesāju saskaņā ar uzskatu sistēmu, kas man ir ieaudzināta vai ko es pats esmu izveidojis. Mani uzskati rodas no manām pagātnes pieredzēm. Šīs koncepcijas ir saistītas ar ideju par virzību pretim mērķim – šķīstīšanās ceļu.

Klātbūtnē nav tapšanas un pieķeršanās mērķim. Es redzu, ka man vairs nav jāsasniedz nekāds mērķis vai jāizturas kaut kādā noteiktā veidā, lai būtu cienīgs.

Kamēr es šķiežu savu enerģiju vainas sajūtā un remdēju šo iluzoru sajūtu, es nepārtraukti noraidu atbrīvošanās sajūtu. Grēka vai karmas drāmā ir sajūsma un nodošanās, kas var radīt biezu dūmu aizsegu, aiz kura slēpjas izvairīšanās no savas patiesās būtības jaunatklājuma. Es ieguldu iluzorajā labā un ļaunā koncepcijā, lai izvairītos no tā, kas ir pāri gan vienam, gan otram.

Klātbūtnē nav parādu, jo tajā nav vēstures. Jebkurā situācijā ir vai nu izolācija, vai nu klātbūtne. Izolācijā es jūtos atsevišķs, lai kas arī notiktu. Klātbūtnē es vairs nav, ir tikai tas, kas ir.

Katra situācija ir pilnīga. Katrs moments ir balva pats sev. Te tas ir un tad tā vairs nav. Vairs nav nekāda parāda, kas būtu jāturpina maksāt.

Kamēr mēs turpinām algot nežēlīgo tiesnesi, kas uzskaita un mēra visu, ko mēs darām vai kas mēs esam, mēs atrodamies cīņās, vainas apziņas un ciešanu sprostā, lai tikai izdabātu dievam, kas ir mūsu pašu projekcija.

Ir tikai zināšana vai neziņa. Ja es nespēju saprast, es nespēju saskatīt, un tumsa ir vienkārši tumsa. Tā nav nedz pareiza, nedz kļūdaina.

Visi priekšstati par labu vai sliktu, pirmatnējo grēku, karmu vai jebkāda veida parādu ir tikai snaudoša prāta ražojumi, kurš ir ieslodzīts laikā. Tie uztur un pastiprina iekšējos tēva un mātes tēlus un sevis paša sajūtu.

Domāšana

Mana domāšana rada laiku un laiks rada manu domāšanu. Laikā mana domāšana uztur iluzoro pašidentitātes un izolācijas sajūtu. Es domāju, tāpēc es turpinos.

Mana domāšana laikā galvenokārt tver un dala, nepārtraukti ražojot domas par virzību pretim apmierinājumam vai postam.

Mana domāšana virzās turp un atpakaļ pa atmiņu un projekciju jūru no vietas, ko es saucu par sevi.

Mans prāts uztur nevainojamu līdzsvaru starp ierobežojumiem un brīvību, vienlaikus meklējot mūžus katrā esamības nostūrī – kā zināmajā, tā nezināmajā – meklē un ilgojas, lai atklātu vien to, kurš meklē.

Nekādi domāšanas apjomi nesniegs man atbildi uz jautājumu, kas es esmu, bet sapratne var mani aizvest līdz upes malai.

Rāmums nerodas no nedomāšanas. Rāmums ir pilnībā pāri klātbūtnei vai domu trūkumam. Es nevaru padarīt sevi rāmu, bet, kad tiek saskatīts tas, kas nešķiet rāms, tad tāds skatījums rodas no rāmuma.

Radoša domāšana rodas no rāmuma.

Bet kas notiks, ja es aiziešu aiz domāšanas robežām? Kur tad es būšu un kas?

Attiecības

Manas agrīnās pieredzes ar vecākiem un citiem nosaka manus uzskatus un manus attiecību modeļus. Šie modeļi seko un ietekmē visas nākamās attiecības, iekams es atklāju, kas es esmu.

Lai kādu spēli es spēlētu, tie, ar kuriem es nodibinu attiecības, galvenokārt kļūst par maniem spēles biedriem. Viņi to pastiprina un atbalsta. Ja es vēlos būt vajadzīgs, es piesaistīšu kādu, kuram ir vajadzīga palīdzība. Ja man ir vajadzīgs atraidījums, es piesaistīšu atraidījumu. Ir tikpat daudz variantu, cik ir cilvēku. Taču šie modeļi ir tikai manu konkrēto vajadzību un uzskatu apstiprinājums, un tie atspoguļos to, ko es vēl neesmu atklājis no jauna. Tie ir pilnībā piemēroti – vienkārši daļa no beznosacījuma mīlestības apslēptā principa, kas aicina mani pavērties uz citu varbūtību.

Tas, ko es pieredzu attiecībās savā laika un izolācijas pasaulē, šķiet kā saikne starp mani un otru. Tā var būt jūtu, interešu, entuziasma, smieklu un asaru, domu un pārdomu apmaiņa. Viena daļa, kas komunicē ar otru daļu. Es saistos ar to, ko es projicēju ārpus sevis. Saplūšana šī vārda pilnā nozīmē notiek ļoti minimāli. Tas atgādina mijiedarbību starp divām projekcijām, diviem nosacījumiem, diviem modeļiem vai arī vienošanos glāstīt viens otra ego.

Kad es pirmoreiz kādu satieku, mans dators ieliek šo cilvēku kastē, kurā es turu viņu ieslodzījumā. Reizēm es paplašinu kasti vienā vai citā vietā vai padaru to lielāku vai mazāku. Tādējādi es palieku drošībā un saistīts ar savām koncepcijām par šo cilvēku tā vietā, lai būtu saistīts ar to, kas viņš ir patiesībā.

Es arī uzlūkoju otru cilvēku kā kādu, kurš, kā es ticu, spēj aizpildīt manī kādu robu. Citi cilvēki var atzīt to tēlu, ko es vēlos projicēt, vai arī viņi var likt man justies vērtīgam. Viņi var mani sajūsmināt vai arī nomierināt ar savu klātbūtni. Viņi apmierina manas vajadzības.

Mans mijiedarbības veids ar citiem ir visuzskatāmākais atspoguļojums visfundamentālākajām attiecībām, kādas man ir, - ar sevi pašu.

Tomēr, kad es no jauna esmu atklājis, kas es esmu, nav vairs nekādu jautājumu par attiecībām. Atvērtajā un labvēlīgajā klātbūtnē nav vajadzības pēc atmiņām vai atkārtojumiem, salīdzināšanas vai gaidām. Tajā nav vietas, lai viena daļa satiktos ar otru. Nav nekādas distances starp tām abām un tāpēc nekam nevajag saistīties savā starpā.

Visa mūsu enerģija saplūst nepārtrauktā svaigumā un tā, kas ir, svinēšanā.

Spontānas došanas un saņemšanas sazināšanās ir tā, kas apgaismo tos laikus, kad mēs atgriezamies pie attiecībām. Bieži vien ir tikai klusums, jo nav vajadzības aizpildīt tukšumu, kas reiz uzskatīts par biedējošu. Klusums ir pilns ar vienkāršu būšanu kopā nepārtrauktā esamības dejā.

Es neesmu...

...mans dzīvesstāsts, prāts, ķermenis, jūtas, sāpju vai baudu pieredzes, cīņa, panākumi vai neveiksmes. Es neesmu vientulība, rāmums, vilšanās vai līdzjūtība. Es pat neesmu tas, ko es uzskatu par savu mērķi, meklējumiem, atradumu vai jebko, ko pieņemts uzskatīt par garīgo pieredzi.

Kamēr es nezinu, kas es esmu, es uzskatu šīs pieredzes par svētām, turu tās savā īpašumā un piešķiru tām lielu nozīmi. Es uzskatu, ka tās kaut ko nozīmē, kas, reiz atkostos, sniegs man atbildes un formulas. Taču šīs pieredzes ir tikai apziņa, kas spēlē paslēpes, lai tiktu atrasta. Kad es zinu, kas es esmu, es atklāju, ka es neesmu esamība, bet gan klātbūtne, kas ļauj esamībai būt. Esamība vai nu uzplaukst klātbūtnē, vai nu atspoguļo manu izolācijas sajūtu.

Es esmu...

... dievišķā izpausme – tieši tāds, kāds esmu – tieši šeit, tieši tagad. Jūs esat dievišķā izpausme tieši tādi, kādi jūs esat – tieši šeit, tieši tagad. Tā ir dievišķā izpausme – tieši tāda, kāda tā ir - tieši šeit, tieši tagad. Neko, pilnīgi neko nevajag nedz pielikt, nedz atņemt. Nekas nav vērtīgāks vai svētāks nekā kaut kas cits. Nav jāizpildās nekādiem nosacījumiem. Bezgalīgais negaida mūs kaut kur citur – negaida, kamēr mēs kļūsim gana vērtīgi.

Man nav jāpieredz „dvēseles tumšā nakts” vai jāpadodas, vai jāšķīstās, vai jāiziet cauri kaut kādām pārmaiņām vai procesam. Kā gan iluzorais, atsevišķais es var kaut ko praktizēt, lai atklātu, ka tas ir iluzors?

Man nevajag būt nopietnam, godīgam, negodīgam, morālam vai amorālam, skaistam vai pretīgam. Nav nekādu atskaites punktu. Dzīvesstāsts, kas šķietami ir noticis, ir unikāls un precīzi piemērots katram atmošanās gadījumam. Viss ir tieši tā, kā tam ir jābūt – tieši tagad; taču ne tāpēc, ka tas satur kaut kā labāka potenciālu, bet vienkārši tāpēc, ka viss, kas ir, ir dievišķā izpausme.

Aicinājums atklāt, ka nav neviena, kas ir jāatbrīvo, visu laiku ir spēkā. Nav jāgaida pārveidošanās mirkli, nav jāgaida nedarītājs, mūžīgā svētlaimē, stāvoklis bez ego vai prāta rāmums.

Man pat nav jāgaida žēlastība, kas nolaidīsies pār mani. Jo es esmu, jūs esat - tā jau ir žēlastība, kas mūs gaida.

Redzētais un neredzētais

Šī grāmata apgalvo, ka apgaismība ir pēkšņa, tieša un enerģiska. Tā vienmēr ir pieejama ikvienam, kurš ir gatavs atlaist grožus un ļaut tai notikt. Tā ir atklātais noslēpums, kas izpauž sevi katrā mūsu dzīves daļā. Tur mūs nevar aizvest nekādas pūles, šķīstīšanās ceļš, nekādas mācības apgūšana. Atklātā noslēpuma būtība nav saistīta ar mūsu mēģinājumiem izmainīt savu dzīvi. Tā būtība ir atklāt no jauna to, kurš dzīvo.

Apgaismību nevar izteikt neviena koncepcija vai koncepciju kopa. Mēģināt nodot vārdos citiem šo jaunatklājumu un tā, kas mēs esam, brīnumu, ir tikpat veltīgi, kā uzrakstīt plūmju pudīņa recepti un cerēt, ka kāds, kurš to izlasīs, spēs sajūst tā garšu.

Es uzskatu, ka vārdiska saziņa var kaut kādā mērā kalpot sapratnes nodošanai, tāpēc es dalos savā sapratnē par to, kas, manuprāt, ir visnozīmīgākā un atbrīvojošākā atklāsme – tik, cik iespējams to aptvert.

Es šajā grāmatā nepasaku nekā jauna. Mēs visi to jūtam. Par to dažnedažādos veidos ir runājuši un rakstījuši cilvēki ar dažādu pieredzi un no dažādām vidēm.

Daži cilvēki, ar kuriem es esmu dalījies šajā atklāsmē, ieliek to kastē, uzliek kastei etiķeti un noliek to malā. Daudzi ir tai uzdūrušies un ātri vien aizšļūkuši atpakaļ pie tā, ko, viņuprāt, viņi zina un prot. Citi ir teikuši, ka „dzīve nav tik vienkārša”. Man jāsaka, ka viena no visbrīnīgākajām šīs atklāsmes kvalitātēm, kas mani pārsteidza, bija vienkāršums, kā arī tās visaptverošā būtība. Ir cilvēki, kuri uzskata, ka „apgaismība prasa laiku” vai arī, ka viņiem ir jāpieredz dažādi procesi, lai saprastu noteiktas lietas, pirms viņi apsver „šāda veida pieeju”. Daži ir sūdzējušies, ka viņi ir mēģinājuši apzināties klātbūtni, bet „nekas nemainījās un neuzlabojās”. Vēl citi sparīgi noraida domu, ka brīvību var iemantot bez pūlēm, upuriem un disciplīnas. Un daži ir saklausījuši un izdarījuši lēcieni savā īpatnējā veidā.

Bet, lai kur un kad šī atklāsme tiek nodota, tai nav nekāda sakara ar mērķa sasniegšanu, ticību, ceļu vai procesu. To nevar iemācīt, taču to var nepārtraukti nodot tālāk, jo tā mums ir iedzimta, neviens nevar to piesavināties. Tā nav jāpierāda, jāizstāv vai jāizpušķo, jo tā ir pati - tāda, kāda tā ir. Tā vai nu paliek neatpazīta un noraidīta, vai nu tiek saprasta un izdzīvota.

Tonijs Pārsons, 1995

Tonijs Pārsons vada sanāksmes, diskusijas, izbraukumus un intensīvos seminārus gan Lielbritānijā, gan citās valstīs.

Sīkāka informācija ir pieejama vietnē:

<http://www.theopensecret.com>

Jūs varat arī uzrakstīt Tonijam Pārsonam personiski:

Tony Parsons
The Open Secret
c/o HDTV and Media
Cranborne, Dorset BH21 5PZ